

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 19. juni 2009.

Krisepakke til Kommunerne

Så blev der lidt til kommunerne. Kommunernes Landsforening og regeringen har indgået en aftale om økonomien i 2010.

Men hvorfor lod regeringen overhovedet kommunerne bruge flere penge? Det kan kun forklares med, at regeringen er helt bevidst om, at flertallet af befolkningen ønsker bedre velfærd og en større indsats mod den stigende arbejdsløshed. I mange situationer kan og vil Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti ignorere det ønske. Men dels befinder vi os i en periode, hvor den generelle tendens i meningsmålingerne trækker i oppositionens retning. Dels nærmer vi os et kommunevalg.

Trods de tilsyneladende store beløb er aftalen alt for ringe til overhovedet at kunne sikre det nuværende velfærdsniveau for slet ikke at tale om forbedringer eller en reel løsning på arbejdsløshedsproblemet.

Nogle af de fem milliarder, som skal gå til renovering og nybyggeri, er allerede bevilligede penge, der blot er fremrykket et år. Resten er en billig omgang for staten: kommunerne får lov til at låne lidt mere. Alt sammen vældig fint, hvis man tror, at den økonomiske krise allerede i 2011 er erstattet af opsving og evig fremgang.

De meget omtalte 400 millioner til madordning i børnehaverne er ikke engang halvdelen af, hvad kommunerne har regnet ud, at det koster.

Så får kommunerne 1,3 mia. kr., der er øremærket til socialt udsatte børn og handicappede. De har også brug for pengene, men det løser ikke problemerne i folkeskolen, børnehaver og på ældreområdet.

Endelig får særligt trængte kommuner ”lov” til at hæve skatten med tilsammen 500 mio. kr. Sikke en gave for de særligt trængte borgere og almindelige lønmodtagere i de særligt trængte kommuner.

Eftersom den kommunale skatteprocent er ens for alle, vil skattestigningerne ramme dem relativt hårdest, mens de allerrigeste vil slippe helt fri, fordi der eksisterer en overgrænse for, hvor høj en skatteprocent man må have. Oven i købet vil regeringen sænke statskatten tilsvarende – og hvis det er efter den hidtidige model, så er det også de mest velhavende, der får mest ud af det.

Her skal de bredeste skuldre endnu gange lettest for flest byrder.

Alt i alt vil resultatet blive nye nedskæringer i 2010-budgetterne, fordi aftalen slet ikke løser det problem, at skatteindtægterne vil falde, og udgifterne til arbejdsløshed og hvad deraf følger vil stige på grund af krisen.

Hvad der er brug for er en Krisepakke til Kommunerne af mindst samme størrelsesorden, som Folketinget har uddelt til bankerne. Staten skal øge blottilskuddet til kommunerne drastisk, så de får mulighed for at gennemføre en politik, som på én gang:

- forbedrer velfærden
- skaber arbejdspladser
- nedbringer CO2-udslippet og dermed bidrager til en langsigtet løsning på klimaproblemerne.

Ideerne og forslagene ligger klar: blandt de ansatte og hos brugerne, i fagforeninger og i miljøgrupper. Mange forslag vil løse klima- og beskæftigelsesproblemer på én gang. Hvad der mangler er, at regeringen giver kommunerne lov og leverer pengene.

Men disse forbedringer skal ikke finansieres ved skattestigninger, for det vil blot betyde, at velfærden undergraves i den ende for at blive styrket i den anden. Hunden vil blive fodret med sin egen hale.

Staten skal skaffe pengene ved at beskatte kapitalindkomster og de multinationale selskaber meget hårdere. Desuden må bankpakkerne trækkes tilbage. I stedet må bankerne reddes ved, at staten overtager dem og bruger dem til en samfundsnyttig udlånspolitik i stedet for samfundsskadelig. Og med i regnestykket hører, at både klimaforbudringer og færre arbejdsløse er rene besparelser for kommuner og stat.

Den konkrete udformning af indholdet i sådan en Krisepakke til Kommunerne og kravet til regeringen om at gennemføre den kan blive omdrejningspunktet for alle de ansatte og brugere, der i det næste halve år vil blive ramt af nedskæringer, og som protesterer.

Når protesterende grupper mødes af politikerne med jammer om, at der ikke er penge til at opfylde deres krav, og med trusler om at spare på andre dele af velfærden, må svaret være, at borgmestre og andre byrådsmedlemmer må være med til at rejse kravet om en Krisepakke til Kommunerne over for regeringen.

I stedet for at hver gruppe kæmper for sig, og at hver kommune kæmper for sig, kan kravet om en Krisepakke til Kommunerne være den fælles platform, som de lokale bevægelser kan samles om i en velfærdsbevægelse mod regeringen.

Forslaget om sådan en Krisepakke til Kommunerne opstår ikke af sig selv. Og ideen breder sig ikke automatisk fra kommune til kommune. Det er bl.a. det, vi har Enhedslisten til.

Med en konkret Krisepakke til Kommunerne kan Enhedslisten på én gang styrke lokal bevægelse og mobilisering og etablere et fælles grundlag for de lokale afdelingers forskellige valgkampe. Med Krisepakke til Kommunerne som omdrejningspunkt kan Enhedslisten vise, at den vil mere end administrere kommunerne lidt bedre. I hver eneste kommunalvalgskampagne kan det blive tydeligt, at Enhedslistens vil forandre samfundet, og at den kommunale klima- og velfærds kamp og kommunevalget er en del af dette projekt.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk